

Най-честите и най-хубавите стилистични средства, с които Елин-Пелин си служи при изобразителността в разказите, обикновено са почерпани из сжщата среда, из която са почерпанй и сюжетите на самите разкази и кжм която са насочени поетическите наблюдения.

II

В сврзка с вложеното настроение в разказа Елин-Пелин употребява и то много на често епитети. Туй обикнато от поетите стилно средство у него не се отличава сжс забележителна сила. Това, с което тия епитети най-вече правят впечатление е честата им употреба (те даже са наредени по няколко един след друг), тжй често, щото на места изглеждат като тжрсени, нагласявани. Като всяко средство за художествен израз, тая стилна форма е хубав накит на Елин-Пелиновия стил, накит, който навярно би бил по-ценен, ако се употребяваше по-пестеливо. Елин-Пелин пише в един свой разказ: „Под летното величие на джлбокото звездно небе, що сипеше мир и ведрина, природата в безмжлвна тишина отвори страстните си гжрди и, волно отдадена в наслада замре в обятията на могжщата нощ“ (Т. I. стр. 3). *) В други разказ: „На кладенеца из под село се понесе троплива хоровадна песен и кржшни момински смехове . . . Из кривите селски улици заскжрцаха кола, загжлчаха орачи, па настана тишина и предпраздничен покой. И хората и добитжка ще си почиват. Полето безшумно ще се попече на благомето пролетно слжнце, ще станат ровки черни угари и златно семе и златни надежди ще се зароят там да чакат плод“ (т: I, стр. 33). В третй: „бедния белчо! Какжв мжченийчески изглед имаше и каква кротка душа носеше. Той беше най-едротото животно в село, бял като пресен сняг, с големи тжмнобисерни рога, извити над челото му като лира“ (т. II, стр. 123).

Между многобройните епитети в Елин-Пелиновата реч срещат се сложни такива, сжставени най-често от наречье и прилагателно: „Мржтвата и блестяща зелено — бисерна вода на блатото се размжрда и оживя“ (I, 43). — „Над високото му изпжкнало и ржбато чело под малки потнй фигури от сребро-сива коса . . . (I, 133). — „Лепо обичаше Войка, воденичарската джщеря, с душегубна любов“ (II, 133).

Епитетите Елин-Пелин поставя при конкретни, повечето неодушевени, предмети и при абстрактни, за да се изтжкне

*) Цитатите от разказите са по второто издание на пжрвия том и пжрзо издание на втория том.